

αί όποιαί στηριζόμεναι εις μίαν στήλην του ναού έμφανίζουσιν μίαν άληθινήν τριλογίαν θρησκευτικής πίστεως. Ή μία κρατεί θυμιατόν, ένφ αί άλλαι έχουν συμπελεγμέναι τās χειρας, έπακουμβούν δέ ή μία επί της άλλης. Ή ευγένεια τών χαρακτηριστικών δίδει εις την όλην εικόνα μίαν έσωτερικήν αξίαν, συνδυαζομένην με την τόσφ λεπτήν εκδήλωσιν άληθινής τέχνης. Ο κ. Γουναρόπουλος εκθέτει της «Φιλενάδες», δύο χαριτωμένα κεφάλια φιλενάδων, ευχαριστημένων εκ της αναγνώσεως μιās επιστολής, άριστα ειργασμένα, χωρίς καμμίαν επιτήδευσιν, εις ένα τόνον άρμονικώτατον. Θά ήτο άψογος ό πίναξ, εάν δέν ειχεν έν σφάλμα προοπτικόν. Ή κεφαλή της αναγινωσκούσης εινε μικρότερα της άλλης, ένφ εινε εις τό πρώτον επίπεδον.

Ο κ. Περ. Λύτρας εις δύο μικρούς άλλ' εκφραστικούς πίνακας δίδει επιτυχείς τόνους άφθόνου φωτός. Ο «Επιμελής μαθητής» εινε μία ιμπρεσιονιστική έντύπωσις έντός τών όρίων ευτυχώς της τέχνης. Εις της «Πάπιες» δίδει παιγνιώδεις ποικίλας άντανakλάσεις.

Οί κ. κ. Ε. Ίωαννίδης και Ν. Όθωναίος μάς κάμνουν και πάλιν νά εκτιμήσωμεν, ό μεν την γνωστήν συμπαθητικήν του «Καλόγρηαν» ό δέ την ποιητικήν «Επιστροφήν» του.

Τό «Καίκι» της δ. Λασκαρίδου με την εκτάκτως επιτυχή άποψιν τών βουνών εινε από τά καλλίτερα έργα. Εις του κ. Ζωγράφου τόν Ί-

λισσόν εκτυλίσσεται έν ώραιον μελαγχολικόν τοπίον.

Εκ τών άλλων έργων ιδιαιτέρας μνείας αξίζουσιν ή θαλασσογραφία του κ. Ν. Καλογεροπούλου και ή παραπλεύρως όμοία σχεδόν, αλλά συνθετωτέρα, του κ. Ρωμανίδου τό «Ανοιξιάτικο αεράκι της δ. Στεφάνου, τά Χρυσάνθεμα του Σμυρναίου ζωγράφου κ. Συρράκου, τά Τριαντάφυλλα της κ. Ταρσούλη, τό Δελιγόν του κ. Κογεβίνα—πίναξ διακοσμητικού μάλλον χαρακτήρος—ό Αύλητής του κ. Ν. Λύτρα, ένας Σκύλος του κ. Ε. Θωμοπούλου, τά Δενδράκια της κ. Γεωργαντή, ό Έλαιών της δ. Ε. Καραπαύλου, αξίας μαθητρίας του κ. Μποκατσιάμπη, ή Καστέλλα της κ. Άσπρογέρακα, ή Καθρεπτιζόμενη της δ. Δούζη και τό Φθινοπωρινόν του έρασιτέχνου κ. Βώκου.

Της γλυπτικής τά έργα ελάχιστα. Του κ. Άλεξανδρουπούλου έν μαρμαρίνον άνάγλυφον, του κ. Γεωργαντή μία παλαιά σπουδή και μία προτομή εκ φωτογραφίας, του κ. Στεργίου ή γνωστή «Εκστασις, του κ. Συννέφα τό Χαμίνι και προτομή του πολεμιστού Καμάρα, έν σκίτσο του κ. Μαυρουδή και ή «Νίκη» του κ. Λαμπαδίτου, άναμνηστική τών πολέμων 1912—1913 ήτις και έδωρήθη υπ' αυτού εις την μεραρχίαν ήτις άπηλευθέρωσε τά πρώτα Έλληνικά χωρία της Μακεδονίας.

Κ.

ΣΥΜΜΙΚΤΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΘΕΣΙΣ

Ή νέα καλλιτεχνική έκθεσις ήνοιξεν εις τά πέριξ τών Αθηνών.

Εκθέται εινε πολλοί. Ο Απρίλιος πρώτος. Ένας πίναξ παριστάνων άπτικόν κάμπον με τά άνθοστρώματα άσπρολούλουδιών με τούς χρυσούς στάχους και τίς χιονισμένες άχλαδιές, κρίνεται ως έργον μεγάλης έμπνεύσεως.

Είπομεν ότι κρίνεται, ένφ κριτική ουδεμία έδημοσιεύθη επί τών έργων αυτών. Άλλοίμονον εάν έδημιουργείτο τοιαύτη κριτική. Οί τεχνοκρίται θά ήσαν ίκανοί νά μάς ειπουν, ότι ή παπαρουνες φυτρώνουν πολύ χαμηλά ένφ έπρεπε νά φυτρώνουν ύψηλότερον, ότι τό φώς έπρεπε νά εινε όλιγώτερον, ή πνέουσα αύρα δέν έχει «έλληνικήν πνοήν», ότι ό Απρίλιος εις πλειστούς πίνακας μιμείται ξένους ζωγράφους και ότι ή Φύσις άντιγράφει...τήν τέχνην!

Τ. Μ.

Η ΑΜΙΕΝΗ

Ή Αμιένη ένώπιον της όποιας κρίνεται ή τύχη του Πολιτισμού και της έλευθερίας του ανθρώπου, κείται επί του ποταμού Σόμ και έχει έβδομήκοντα περίπου χιλιάδας κατοίκων.

Έχει υπέροχα μνημεία. Ή Μητρόπολις της

εινε άριστούργημα αρχιτεκτονικής. Ή φαιά σιλουέττα της με τόν μεγάλον τρούλλον και τούς δύο θαυμαστούς πύργους, ύψουται επιβλητική και δεσπόζει τών πέριξ. Ή Μητρόπολις της Αμιένης εινε έν από τά παλαιότερα μνημεία της Γαλλίας. Ή κατασκευή της ήρχισε τό 1220. Οί δέ δύο μεγάλοι πύργοι έτελείωσαν μετά εκατόν έτη, κατά τό 1320.

Ή Αμιένη έχει και μεγάλην βιβλιοθήκην, περιλαμβάνουσιν τεσσαράκοντα πέντε χιλιάδας τόμους και πεντακόσια χειρόγραφα. Έχει επίσης και θαυμάσιον μουσείον, τό μουσείον του Ναπολέοντος.

Τά βελούδινα είδη και οί τάπητες της Αμιένης φημίζονται καθ' όλον τόν Κόσμον. Αί δύο αύται βιομηχανίαι εύρίσκονται πράγματι εκεί έν αξιοζηλεύτῳ άκμῃ.

Μ. Αλλανός

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Έλλη Βαφειάδου

Μέχρι πρό όλίγου καιρού ήτο έντελώς άγνωστος. Σήμερον την γνωρίζει όλη ή Έλλάς. Ηρκεσε πρός τοϋτο μία και μόνη εμφάνισις της εις κάποιαν συναυλίαν. Όσοι την ήκουσαν νά τραγουδή, έδικαίωσαν έξ όλοκλήρου τούς άρχαίους

«Ελληνες, οι οποίοι θεωρούσαν την ανθρωπότητα φωνήν ως προνομιοῦχον ὄργανον τῆς ὡραιότητος τῶν ἤχων.

Υπάρχουν ἄνθρωποι ποῦ ἐνῶ ἔχουν φωνήν τραγουδοῦν διὰ νὰ τραγουδοῦν καὶ ἄνθρωποι ποῦ τραγουδοῦν ἀπὸ κάποιαν ἐσωτερικὴν ἀνάγκην. Ἡ δεσποινὶς Βαφειάδου ἀνήκει εἰς τὴν δευτέραν

κατηγορίαν. Τὸ τραγοῦδι τῆς εἶνε ἡ φυσικὴ καὶ ζωσὰ ἀπήχησις τῆς ψυχῆς τῆς. Μιᾶς ψυχῆς ἐκλεκτῆς καὶ πλουσίας εἰς ὡραιότητα. Συγχρόνως ὁμως εἶναι καὶ ὁ λόγος τῆς ψυχῆς τῆς. Ἴδου λοιπὸν διατὶ τὸ τραγοῦδι τῆς νεαρᾶς καλλιτέχνης εἶναι ἐκλεκτὸν καὶ πλωσιον εἰς ὡραιότητα.

Ἐνας καλλιτέχνης τότε μόνον εἶναι ἄξιος τοῦ ὀνόματός του, ὅταν κατορθῶνῃ ὅχι μόνον νὰ διακρίνῃ τῆς ὡμορφίης μιᾶς συνθέσεως, ἀλλὰ καὶ νὰ τὰς παρουσιάσῃ εἰς τὸ πολὺ κοινόν. Ἡ μουσικὴ ἐκφράζει τὴν ἐνδόμυχον οὐσίαν τῶν πραγμάτων, τὸ πραγματικὸν περιεχόμενον τῶν φαινομένων, τὸ ἀπρόσιτον εἰς τὴν ἀντίληψιν. Αὐτὴν τὴν γνώμην ἔχει περὶ μουσικῆς ὁ Σοπερχάουερ. Ἡ μουσικὴ ὁμως εἶναι ἔννοια ἀφηρημένη. Ὅταν ἐπομένως λέγομεν μουσικὴν, ἐννοοῦμεν τὸν δημιουργὸν μουσικόν ἢ τὸν ἐκτελεστὴν μουσικόν. Τότε λοιπὸν ἕνας μουσικός—δημιουργὸς ἢ ἐκτελεστής, διότι καὶ τὸ ἐκτελεῖν εἶναι δημιουργεῖν—εἶναι καλλιτέχνης, ὅταν κατορθῶνῃ νὰ ἐκφράσῃ τὸ ἀπρόσιτον εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ πολλοῦ κόσμου. Καὶ αὐτὸ τὸ κατορθῶνῃ ἡ δεσποινὶς Βαφειάδου.

Μαθήτρια τῆς κ. Νίνας Φωκᾶ ἡ δεσποινὶς Βαφειάδου, ἔμαθεν ἀπὸ τὴν καθηγήτριά της νὰ χαίρεται τὴν χαρὰν καὶ νὰ πονῇ τὸν πόνον τῶν ἐκτεκτῶν ποῦ ἀπεκρυστάλλωσαν εἰς ἀπαλὰς μελωδίας ἢ εἰς συνταρακτικὰς ἁρμονίας τὰς μεγάλας συγκινήσεις τῆς ψυχῆς τῶν. Ἐκεῖνο ποῦ πρόκειται νὰ τραγουδήσῃ, πρῶτα τὸ ζῆ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ φωνὴ τῆς—ὅπως κάθε φωνὴ ἀληθινοῦ καλλιτέχνου—ἐκπορεύεται κατ'εὐθείαν ἀπὸ τὴν

ψυχὴν τῆς καὶ ἄνευ μεσάζοντος διαρμηνεύει αὐτὴν ἢ τὴν ἀναπαριστᾷ, τὸ τραγοῦδι τῆς δεσποινίδος Βαφειάδου εἶναι αὐτὴ ἡ ζωὴ, αὐτὴ ἡ ψυχὴ τοῦ συνθέτου.

Παροισφάλ

ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Πρὸς Νιρβάναν

χαίρειν!

Ἀγαπητὲ χρονολόγε,

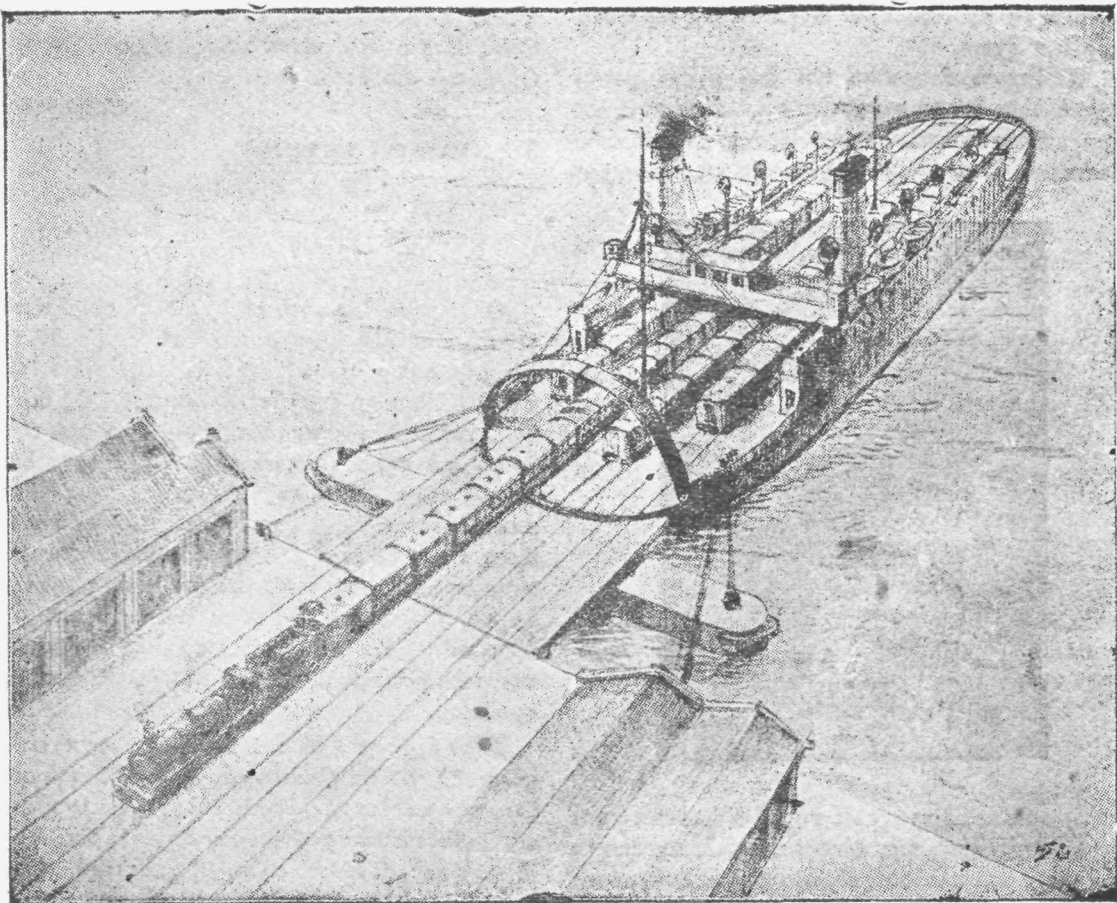
Θὰ σ' ἐξαφνίσῃ αὐτὸ τὸ ἀρχαῖκόν «Χαίρειν». Θὰ ἔγραφα «Γαῖά σου» ἀλλὰ δὲν ξεύρω ἂν τὴν στιγμὴν αὐτὴν πταρνίζεσαι. Εἰς τὴν «Ἑστίαν» τῆς 12 Μαρτίου ἔγραψες ἐν κομφόν, ὡς συνήθως, χρονολόγημα διὰ τὴν γλώσσαν τοῦ σχολείου ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν μιᾶς μαλλιαρῆς διαλέξεως τοῦ κ. Μανώλη Τριανταφυλλίδου. Ὑπεραπολογεῖσαι τῆς δημοτικῆς δῆθεν, πράγματι ὁμως τῆς μαλλιαρῆς. Αὐτὴ ἡ γλώσσα πῶς κατήντησε! Γλώσσα τοῦ λαοῦ, γλώσσα τῶν φιλολόγων, γλώσσα τῶν ἐφημερίδων, γλώσσα τῶν ἀρχαίων, γλώσσα τῶν μαλλιαρῶν, γλώσσα τῶν ποιητῶν, γλώσσα τῶν ἐπιστημόνων, γλώσσα τοῦ σχολείου.

Μὴν ἐρώτησιν θὰ σοῦ ἀπευθύνω ὡς παλαιὸς φίλος. Ἀφοῦ ὡς γλώσσα? ἀνωτέραν ἀναγνωρίζεις τὴν μαλλιαρὴν, διατὶ, εὐλογημένη, γράφεις εἰς καθαρεύουσιν; Διότι δὲν ἀγνοεῖς ὅτι ἄλλη εἶνε ἡ καθαρεύουσα, ἄλλη ἡ δημοτικὴ, ἄλλη ἡ μαλλιαρὴ. Τῶν δύο πρώτων κάμνεις κομφὴν ἀνάμειξιν. Τὴν τρίτην ὁμως τὴν ἀποφεύγεις, ὡς ὁ Διάβολος τὸ λιθάνι—φρονίμως ποιῶν, διότι διαφορετικὰ δὲν θὰ μπορούσε νὰ σὲ διαβάσῃ κανεὶς, οὔτε ὁ παπᾶς. Ἀλλ' ὁ Ψυχάρης τὸν ὅποιον ἀποκαλεῖς ἀνακαινιστὴν, ἀπολογητὴν «ἐπιστήμονα» τοῦ γλωσσικοῦ ζητήματος, ἔγραψε ἢ ἀνέχεται ποτὲ νὰ γράφῃ, ὅπως γράφεις σὺ; Καὶ διὰ νὰ ὁμιλήσω πρακτικῶς, ἰδοὺ ἐν πρόχειρον παράδειγμα.

Ἀντιγράφω τυχαίως τὴν τελευταίαν φράσιν τοῦ χρονολογήματός σου:

«Οἱ ἀπολογηταὶ τῶν δημοτικισμῶν φωτίζουν τώρα τοὺς διδασκάλους. Ἀπὸ τοὺς διδασκάλους ἐξαρτᾶται νὰ γίνουιν φορεῖς τῆς νέας ζωῆς εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων». Πῶς θὰ τὰ ἔγραφεν αὐτὰ ὁ «ἐπιστήμων» Ψυχάρης; Διὰ-βάσε, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μὴ γελάσῃς.

Οἱ διαλαλητάδες (πῶς νὰ μεταφρασθῇ ἡ λέξις «ἀπολογητής» εἰς τὴν Ψυχαρικὴν; Βοήθησέ με παρακαλῶ ἢ μάλλον προκειμένου περὶ ἀπολογητοῦ...ἀπολογήσου,) τῶν λαλούμενων φέγγουιν τώρα τοὺς δάσκαλους. Ἀφ' τοὺς δασκάλους κρεμνιέται νὰ γενοῦναι βαστάζοι τῆς καινούργιας ζωῆς στὲς ψυχούλες τῶν Ἑλληνοπόουλων». Καὶ ἐκφράζω τὴν δικαίαν, ὑποθέτω, ἀπορίαν. Διατὶ δὲν γράφεις ἀγαπητὲ Νιρβάνα, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Καὶ διατὶ ὁ Παλαμᾶς ὡς W εἰς τὸ «Ἐμπρὸς» γράφει

Τὰ «φέρρυ-μπόουτς», δι' ὧν μεταφέρονται ἐπὶ τῆς Μάχης τὰ Ἀγγλικά στρατεύματα ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔδαφος. Ἡ λειτουργία των ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνός.

εἰς ὑπερκαθαρεύουσιν ; Μήπως ὑπάρχει κάποια ἀνάγκη αἰσθητικοῦ τινος νόμου ;

Μὲ ἐκτίμησιν πάντοτε

ΤΑ ΛΑΪΚΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ

[Εκ τοῦ «Rire»]

Κάποιος

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Ἀνατολική ποίησις)

Μοῦ μίλησαν μὲ τρόπο μαλακῆ, μὲ συμβούλεψαν σὰ φίλοι καρδιακοί.

— Γιάτρεψε πιά αὐτὴ σου τὴν πληγὴ, νίκησε αὐτὸν τὸν πόνο, ξέχασε πιά τῆς ἀγάπης τὸν καῦμό, ποῦ σὰν κερί σὲ λιώνει.

— Τοῦ κάκου ἢ συμβουλές σας, φίλοι μου, τοὺς ἀπαντάω. Ἐμένα εἶνε ἀδερφός μου ὁ Πόνος μου, καὶ ἀγαπῶ τὸν καῦμό μου. Τί θὰ κερδίσω ἂν χωριστῶ ἀπ' τὴ θλιψί μου ; Αὐτὸ νὰ πῆτε μόνο : κάλλιο νὰ μὴν ἔδινα ποτὲ τὴν καρδιά μου σὲ μίαν, ποῦ κάθε στιγμή ἀπὸ μακρυὰ μὲ πυρπολεῖ, δίχως καμμιά σπλαχνιά, μὲ τῶν ματιῶν της τῆς σπιθοβολές.

᾽Ω ! σκληρὴ καρδιά ! Δός μου πίσω τὴ ζωὴ ποῦ σοῦ ἐμπιστεύθηκα. — Καταδέξου με καὶ σῶσέ με ἀπ' τὸν τάφον, ὅπου μὲ βήματα γοργὰ ὁ καῦμός αὐτὸς θὰ μ' ὀδηγήσῃ...

Μετάφρασις Κ. Τρικογλίδου

— Μὰ αὐτιά, χριστιανέ μου, δὲν ἔρχονται στὸ πόδι μου...

— Τὸ κράτος ἀπεφάσισεν ἐνὸς εἵδους ὑπόδημα δι' ὅλους χάριν τῆς ἰσότητος.

ΜΙΑ ΠΑΡΟΙΜΙΑ

Ὁ ἀνανάπτυκτος Ἑλληνικὸς λαός, ἅμα τὴν ἐλευθερώσει του, ἀδυνατῶν νὰ κρίνῃ τὰ ἐξωτερικὰ καὶ ἐσωτερικὰ μεγαλουργὰ σχέδια τοῦ

Ἰωάννου Καποδιστρίου καὶ δυσφορῶν ὅτι τὰ νομοσχέδια τῶν συνελεύσεων συντάσσει ὁ Κυβερνήτης ἐν τῷ γραφείῳ του, χωρὶς νὰ προσκαλῇ εἰς συνεργασίαν καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς μὲν, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο, ὁπλαρχηγούς, ἐχλεύαζε τοὺς συνταγματικοὺς ἐκείνους τύπους, οἱ δὲ εὐφροῖς πληρεξούσιοι, ὑπερασπίζοντες τὰς λαϊκὰς ἐκφράσεις, ἔλεγον κρυφίως καὶ ἀπὸ στόματος εἰς στόμα μετεβίβαζον τὴν εἰρωνεῖαν «Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει», Ἐκ τούτου προήλθεν ἡ νεοελληνικὴ αὕτη παροιμία.

N. Λιβαδάς

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

Φιλοσοφία ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν κατεσκληρότων ζώων.

— Τί ὑποφέρουν τὰ ζῶα!...

— Ἐμένα τὸ λῆς, γυναῖκα, ποῦ εἶμαι δέκα χρόνια παντρεμμένους...

Ἐντυπώσεις καλλωπισμοῦ μεσοκόπου.

— Ἐέρεις γυναῖκα ποῦ μοῦ φαίνεται ὅτι ἐπιστράτευσις;

— Γιατί;

— Ἐχεις ἄλλην ἡλικίαν διὰ τὸ σπῖτι καὶ ἄλλην διὰ τὸν περίπατον...

Διὰ μίαν φιλάρεσκον.

— Αὐτὴ εἶνε ὅτι κτίριον ὑπὸ κατασκευήν...

— Δηλαδή.

— Μεγαλώνει ἐργολαθικῶς.

Ἑλληνογαλλικὰ ἐρασιτεχνῶν.

— Καὶ ποῖοι θὰ πάρουν τὴν κρεασιὸν τῶν ρόλων;

— Ἀφοῦ πρὶνκεῖται περὶ κρεασιὸν θὰ δοθῇ διὰ δελτίων...

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΤΗΝ ΚΟΡΗΝ ΤΩΝ ΟΝΕΙΡΩΝ ΜΟΥ

I.

Ἀφιερωμένον εἰς τὴν
Μαριάνναν Ἀλ. Μωραΐτου.

Πόσο, ὄνειροπλάστρα κόρη, σ' ἀγαπῶ τώρα.....
ὦ ναι τώρα ποῦ ἡ ἀγάπη μας τυλίχθηκε μέσα στὸ φοβερὸ πόνο, τώρα ποῦ μᾶς χωρίζει μιὰ ἄβυσσος, Μοῦ φαίνεται ὅτι ἕνας τάφος, ποῦ γλήγωρα θὰ δεχθῇ ἕνα σῶμα—πόνους καὶ καύμους.....

ὦ, πόση ἀντοχὴ μοῦ χρειάζεται γιὰ νᾶσαι ἢ μόνη μου εὐτυχία. Κ' ἐγὼ νᾶμαι ὁ ἀθῶος καταδικασμένος νὰ μὴ βλέπω τὴν πανώρητα κορμιδοστασίᾳ σου, νὰ μὴ ἀνενίξω τὸ γλυκὸ μελαχροινὸ σου πρόσωπο ποῦ σκορπίζει μαγεία καὶ φέγγος, ποῦ μὲ σέρνει στὴν αἰωνιότητα.

II

Πόσο σ' ἀγαπῶ τώρα κόρη τῶν ὀνείρων μου, ὅσο πονῶ... πονῶ τώρα κι' ὁ πόνος μου εἶνε γλυκὸς γιατί σ' ἀγαπῶ. Εἶναι γλυκὸς ὅταν τοῖς πληγαῖς τοῦ φοβικοῦ μαχαιριοῦ ποῦ ἀνοίγει καὶ ποῦ πεθαίνει κανένας σ' ἕνα ναρκωτικὸ ὕπνο τοῦ πόνου. Εἶναι γλυκὸς ὅταν τις ἀρμονικὰς ἡχῆσεις τοῦ ἐρημικοῦ σημάτων μου μέσ' τῇ μαγικῇ γαλήνῃ τῆς νύκτας.

Στὸ πόνο μου, στὴ τρομερὴ μου ἀπόγνωσι εἶσαι σὺ πάντα ἔμπρός. Στὰ ὄνειρα μου σὺ πρώτη. Σὰν παρὰ φρον τρέχω στὴ λεβεντοπνίχτρα θάλασσα, ποῦ μὲ μαγιά κτυπᾷ στοὺς βράχους καὶ στ' ἀκρογᾶλια γιὰ

νὰ βρῶ ἀνάπαυσι, μικρὴ γαλήνη. Μὰ τίποτα... Μόνη ἢ μορφὴ σου ρίχνει φῶς στὴ σκιά τῆς ψυχῆς μου.

III

Πόσο, ὄνειροπλάστρα κόρη, σ' ἀγαπῶ τώρα... Πόσο φοβοῦμαι. Εἶμαι ἀδύνατος... φτωχός, δυστυχισμένος, παραζαλισμένος ὅταν τ' ὀρφανὸ παιδί, ποῦ γυρίζοντας γιὰ νὰ ζητήσῃ εὐσπλαχνία, ἔχασε τὸ μονοπάτι στὸ ἀπέραντο δάσος. Τὸ κανδήλι μου, ὁ μὴ νάχος μου σύντροφος τῆς νυκτὸς, ζητᾷ νὰ ρίξῃ λίγη παρηγοριά στὴ καρδιά μου, Μὲ τὸ λάδι τοῦ ζητᾷ νὰ κλείσῃ μιὰ πληγὴ βαθειὰ ξυσμένη.

Κόρη τῶν ὀνείρων μου, γίνου ὅταν πρῶτο καλὴ καὶ πονετικὴ. Ἄς σβύσῃ ἀπ' τὸ γλυκὸ σου πρόσωπο ἡ λύπη, ἅς φύγῃ ἀπ' τὸ γλυκὸ σου στόμα ὁ πόνος. Ὁ πόνος σου κι' ἡ λύπη σου ὀλονυκτὶς μὲ δέρνουν καὶ μύριαι σκέψεις θλιβερὰς ὄλο στὸ νοῦ μου φέρονται. Ἐλα νὰ ξαναρχίσουμε τὸ παλὸν τραγοῦδι ἀπ' τὸ πόνο. Ποιῶ τραγοῦδια ἀγάπης... ὅχι μοιρολόγια.

IV.

Εἶναι κρῖμα νὰ ξεχάσουμε τὸ σκοπὸ. ὦ! κρῖμα. Μεγάλον κρῖμα.

Ἐλα προτοῦ νὰ μὲ πνίξῃ ὁ πόνος, ἢ ἀπόγνωσι.

ΑΛΕΞ. ΜΩΡΑΪΤΗΣ